

Gebroken nachten

IN
60
SECONDEN

Wen waren ervan verlost. Al een jaar of acht, negen. Maar nu zijn ze terug. En heviger dan ooit: gebroken nachten. Nooit erg aan kunnen wennen, toen. Lag je heerlijk te slapen, begon een van de kleine spruiten opeens keihard te huilen. Je kent het wel: een volle luier, krampjes, doorkomende tandjes, een buurman die iets te hard met de deur slaat. Brullen! En probeer na zo'n huissessie maar weer lekker in slaap te komen. Hoe ouder je wordt, hoe lastiger. Klagen over dit soort zaken kon doorgaans op weinig begrip rekenen. 'Jij wilde toch zo graag kinderen?' Dit hoort er allemaal bij', hoorde je dan. Einde discussie! En zo is het ook natuurlijk. Maar goed, wel lekker toen na een paar jaar een einde kwam aan die gebroken slaapsessies. Niet wetende dat er ooit weer een nieuwe periode van nachtelijke onrust zou aanbreken. Wat is er aan de hand? De katten gaan sinds kort naar buiten. Bij gebrek aan een kattenluikje proberen we ze 's avonds weer naar binnen te lokken, maar tot dusver met weinig succes. Dus wat gebeurt er? Diep in de nacht staat er eentje hevig te miauwen onder ons slaapkamerraam. Of we de deur even open willen doen.... Als we mazzel hebben komt dit één keer per nacht voor. Maar soms ook twee keer. Afgelopen nacht werden we zelfs op een 'bonus' getrakteerd. Een van de twee nachtbrakers was zo vriendelijk om na binnenkomst op onze Sonos-speaker te gaan zitten. Met als gevolg dat om kwart over drie 's nacht opeens 'Rock 'n roll star' van Oasis op festivalvolume door de huiskamer schalde. Het mag gezegd worden: ondergetekende bleef vrij rustig toen hij de speakers weer uitzette. Een vrij beschaafd vloekje richting die harige mormels, meer niet. De boosdoeners keken me met ondeugende blik aan. 'Wat zullen we morgen een bedenken om hem uit zijn slaap te houden', leken ze wel te denken.

Jacco van Oostveen
jaccovanoostveen@mediahuis.nl

Tweede Alkmaarder opgepakt in onderzoek dood Freek Postma

Alkmaar ■ Zeven mannen zijn aangehouden in het onderzoek naar de dood van de 18-jarige Freek Postma in november 2023 in Alkmaar. Dat meldt de politie. Vijf van de zeven verdachten zitten nog vast. Een 43-jarige man uit Barendrecht en een 63-jarige man uit Leeuwarden zijn weer vrijgelaten. Ze lijken niet betrokken te zijn geweest bij de dood van Postma. Onder de verdachten die nog vastzitten zijn twee Alkmaarders: een 21-jarige man en een 29-jarige inwoner van wie de aanhouding woensdagmiddag bekend is gemaakt. Deze zit in volledige beperking en mag al-

leen contact hebben met zijn advocaat. De overige drie verdachten (twee mannen van 30 jaar en een van 26) komen uit Leeuwarden. Postma werd op 22 november 2023 gevonden in de achtertuin van een woning aan de Baansingel in Alkmaar. Hij kwam uit het Friese Herbarium en was volgens de politie op bezoek bij een kennis. Een groep mannen viel het huis binnen. Postma probeerde nog te vluchten, maar werd van dichtbij doodgeschoten. Het OM loofde eerder al 15.000 euro uit voor de gouden tip in het onderzoek naar deodelijke schietpartij.

COLOFON Noordhollands Dagblad

Hoofredacteur:
Corine de Vries, Jan 't Hart (adjunct) en Kelly van Hal (adjunct)

Redactiechef:
Hedzer Faber

Secretariaat:
redactiesecretariaat@mediahuis.nl

Regiokantoor:
Gedempte Nieuwesloot 72, 1811 KT Alkmaar
Tel. 072-5184000 of redactie.ac@nhd.nl

Hoofdkantoor:
Mediahuis Nederland B.V.
Basisweg 30, 1043 AP Amsterdam
088-8242222.

Krant niet ontvangen? Geef dit direct door via mijn.noordhollandsdagblad.nl. Hier regelt u ook een adreswijziging of een wijziging in uw gegevens of abonnement. Of bel **Klantenservice:** 088-824.1111. U kunt ons ook een **WhatsAppbericht** sturen via 072-5184020. U kunt dit nummer niet bellen. Tip: sla dit nummer eerst op en open dan whatsapp op uw mobiele telefoon.

Adverteren:
samenwerken@mediahuis.nl
Familieberichten:
familieberichten@mediahuis.nl
Rubrieksadvertenties:
speurders.nl

Online:
Website nhd.nl,
Twitter @nhdagblad of op Facebook:
[facebook.com/alkmaarschecourant](https://www.facebook.com/alkmaarschecourant)

Rechtenvoorbehoud:
Alle rechten t.a.v. deze uitgave worden uitdrukkelijk voorbehouden en berusten bij Mediahuis Nederland B.V. Op het gebruik van deze uitgave is het bepaalde in de algemene gebruiksvoorwaarden van Mediahuis Nederland van toepassing: [mediahuis.nl/gebruiksvoorwaarden](https://www.mediahuis.nl/gebruiksvoorwaarden).

© 2025 Mediahuis Nederland B.V.

INTERVIEW 'Franka was altijd het gezicht van de winkel'

Na overlijden Franka stopt Rob met hun kledingwinkel

Haar witte enkellaarsjes liggen nog in de hoek van het kantoor. Alsof Franka Nelissen (54) ze net achteloos heeft uitgeschopt tijdens een van de vele fotoshoots voor de zaak. Maar ze zal die laarsjes nooit meer dragen. En over zes weken sluit het familiebedrijf AlkHa Modes na vijftig jaar voorgoed de deuren. Levenspartner Rob Vliegenthart (56) stopt ermee na Franka's overlijden. „We waren elkaars grote liefde.”

Virginia Groenendijk
virginia.groenendijk@mediahuis.nl

Heerhugowaard ■ De blonde haren hoog getoupeerd, grote strikken en opvallende sjaals om de nek. Dolly Dots-stijl. Zo kleedt de net 18-jarige Franka zich eind jaren tachtig als Rob haar leert kennen op de Middelbare Detailhandel School (MDS). „Ze was een mooie verschijning en had een twinkeling in haar ogen. Ik vroeg haar mee uit, naar de bioscoop.” Het duurt niet lang voordat ze Rob door de wasstraat haalt: de tijkje kakkineuze ribbroeken van de Bergenaar maken plaats voor hippe spijkerbroeken. Hij wijst naar de outfit die hij nu aanheeft, verschillende tinten beige. „Dit zou ze mooi hebben gevonden, ze was de

laatste jaren erg van de ton sur ton (kleur op kleur, red.).” Hoe serieus de relatie is, blijkt als Rob anderhalve maand in het Medisch Centrum Alkmaar ligt na een zware heupoperatie. „We hadden nog geen half jaar verkering en zij woonde in Ardenhout. Maar ze zat elke dag aan mijn bed. uren. Ze bleef er zelfs een jaar door zitten op school. We waren elkaars grote liefde.”

Bijna twintig jaar na hun eerste ontmoeting en twee kinderen verder, nemen ze in 2007 de kledingzaak van Franka's moeder over, AlkHa Modes in Heerhugowaard. Die was de Haarlemse samen met haar Alkmaarse man (vandaar de naam) in 1975 begonnen. Eerst naast het treinstation, later aan het Raadhuisplein en vanaf 1998 aan de Erasmuslaan. „Franka ademde mode, ze had het

met de paplepel ingegoten gekregen. Op haar veertiende stond ze al in de winkel haar moeder te helpen. Ze was een heel enthousiaste verkoper. En eerlijk: 'O nee, trek maar uit. Dat staat je niet', kon ze rustig tegen een klant zeggen.” Maar haar diagnose borstkanker in 2019 deelt ze bewust amper met klanten. „Ze had bijna geen last van de behandeling en wilde gewoon lekker werken. Alleen na de amputatie van haar beide borsten moest ze noodgedwongen twee weken thuisblijven. 'Als je dan toch kledingzaak van Franka's moeder moet krijgen, dan hoop ik dat je het zal krijgen zoals ik', zei ze lastig tegen mensen.” Ze baalt wel van haar prui: „Die vond ze lelijk.”

Het contrast met de terugkeer van de kanker, juli 2024, kan bijna niet groter. Ze heeft uitzaaiingen rondom haar lever. Door de behan-

Franka in het ziekenhuis, 14 oktober 2024.

FOTO AANGELEVERD

Rob Vliegenthart, eigenaar van AlkHa Modes in Heerhugowaard.

FOTO ERNA FAUST

deling krijgt ze pijnlijke afters in haar mond waardoor ze alleen nog voedsel uit de blender verdraagt. Haar buik zwelt zo op dat ze kortademig wordt. Keer op keer moet ze naar het ziekenhuis om liters opgehoopt vocht te laten verwijderen. Rob: „De oncoloog had in vijftien jaar niet zulke heftige bijwerkingen gezien.”

Franka had eerder dat jaar nog een nieuwe badkamer uitgezocht. Die zou in november worden geïnstalleerd. Rob: „Maar de jongens die 'm zouden plaatsen, hadden zelf ook veel kanker in de familie. Die wisten: een doodziek iemand in een huis in verbouwing, dat moet je niet willen. 'Gezeik', vond Franka.”

Kale koppie

Na een onsuccesvolle behandeling met pillen wordt eind september overgestapt op chemo via een infuus. Rob pakt het dagboek erbij dat hij op zijn telefoon bijhield die laatste weken.

19 oktober, Franka heeft de dag ervoor een nieuwe prui gekregen, een exemplaar waar ze wel blij mee is. Het afscheren van haar eigen haar zag ze als een kans op een nieuwe start. Ik zie Franka's kale koppie boven de wc hangen door de misselijkheid. Kon ik maar iets doen. Wat een start van de dag.

21 oktober (...) Ik kijk naar haar en zie een breekbare, kwetsbare vrouw. Het doet mij veel verdriet. Halverwege de middag breekt ze en begint ze te huilen. Ik troost haar, en huil mee. Met haar woorden: „Ik kan veel hebben, maar het wordt mij ook allemaal even te veel”, gaan we richting het ziekenhuis. Wat een verschrikkelijke klote ziekte is dit toch (...) Ze eindigt de dag met: „Bedankt voor de lieve zorgen”. Ja, alsof dat niet normaal is.

“ Franka wilde een hond. 'Als je dat doet, ga ik bij je weg', zei ik altijd. Ik bleef toen de hond kwam, maar nu is zij weg

23 oktober, Franka moet naar de Eerste Hulp. 's Morgens wordt ze wakker en heeft het extreem koud. De dag begint slecht en zal slecht eindigen. Mijn gevoel laat me niet in de steek. (...) Ze lag op de bank, heel broos en breekbaar, maar er moest evengoed een laagje plamuur op haar gezicht.

Franka komt twaalf kilo aan door vocht, in vier dagen tijd. 28 oktober. De arts vertelt haar dat ze heel ziek is en er niet veel moet gebeuren. Waarop zij nog rustig zegt: „Het is alleen maar mijn keel, de rest gaat prima”. Ik probeer het voor de arts op te nemen, maar de wilskracht en vechtlust is er nog. Opgeven is geen optie.

31 oktober. De scan zag er heel slecht uit. Na de lever zijn nu de botten aangetast. Nu is het definitieve woord eruit. Ze is uitbehandeld.

Ze heeft nog één wens: met het hele gezin de handen in het gips laten afdrukken. Dat lukt. Ook kan

ze nog afscheid nemen van haar zus, die in Parijs woont. Die arriveert op 1 november om 20.00 uur. Franka overlijdt die nacht rond 00.30.

2 november: Om 03.00 uur lig ik in mijn bed en besef dat ze nooit meer naast me zal liggen.

Boef

Boef, een 10-jarige Franse bulldog, scharrelt door de zaak. „Franka wilde een hond. 'Als je dat doet, ga ik bij je weg', zei ik altijd. Ik bleef toen de hond kwam, maar nu is zij weg.”

De eerste weken na haar overlijden kon hij niet geloven dat ze echt niet meer zal terugkomen. „Steeds als ik het belletje bij de ingang hoorde, verwachtte ik dat ze binnen zou lopen met Boef.”

De winkel sluit per 1 augustus. Er was een overnamekandidaat, maar die haakte op het laatste moment af. „Franka was altijd het gezicht van de winkel. Ik was meer op de achtergrond. Ik ben een beetje een stresskip, maak me snel druk. Zij niet. We waren een goed duo. Ik zie het niet zitten om dit nog tien jaar tot mijn pensioen alleen te moeten doen. Daar was ik snel over uit.”

De zaak en alle verantwoordelijkheden die erbij komen kijken, belemmeren hem in het echte rouwen, merkt hij. „Tijdens een fietstocht met vrienden in Zweden vorige week merkte ik hoe goed de stilte me deed. Daar daalde ook het besef nog dieper in: ik moet verder.”

Wat hierna? „Ik weet het nog niet, en dat is oké. Ik moet in ieder geval Boef in leven houden. 1 juli komen de monteurs alsnog de badkamer installeren. In september ga ik een weekje naar Spanje met vrienden. Ik verlang vooral naar rust.”

Rob en Franka in 1988. „Ze zat elke dag aan mijn bed. uren.”

FOTO AANGELEVERD